

skriva spremljali vsak najin gib in čakali, da sva se spet in spet pojavila izmed skalnih gmot... Objamemo se, ko smo skupaj; toplo mi je pri srcu in tudi malce nerodno. Irena se smehlja, tiho in mirno stopa na začetku kratke kolone proti koči, jaz pa premišljujem, med kakšne čudovite ljudi me je zaneslo.

V koči ni vode niti za zdravilo, zato izumimo umivanje od soli in sonca ožganih obrazov z mineralno vodo v kapljicah. Povečerjamo, že majčkeno v skrbeh dočakamo še Dušana in Katjo, ki jo primahata iz teme, potem pa se na ležiščih šalimo in smejemo; spati se nam ne mudi.

JUTRO

Zjutraj nas kakor v najboljšem hotelu čaka sveža, pravkar prinešena studenčnica, Dušan pa si v jutranjem hladu pred kočjo na gorilniku vari polento, potem ko je še v temi »skočil« do prvega izvira.

Potem krenemo. Smer: Turski žleb, nato Rinke. Ne vemo natanko, kaj in kje je to; Dušan kaže nekam proti vrhu melišča med škrbine na zahodu. Cikcakamo po travi in pesku vedno višje. Veliko planincev gre isto pot, nekateri nas prehitvajo in izginjajo med skalne gmote. Še vedno mi ni jasno, kam pravzaprav gremo, ko okoli odkrije prehod med škrbinami v skalah. Sopotniki pravijo, da je to Turski žleb. Nikogar ni videti v njem, čeprav je grušč, ki ga prekriva, čisto krotak. Ko pridemo blizu, se skale grozeče dvignejo navpično nad nas in Dušan ukaže: »Zdaj pa na kline!«

Malo pomišljam, nazadnje se vdam: on že ve. Lezemo po steni, malo navzgor, malo postrani. Zdi se mi hkrati grozljivo in imenitno, naravnost »nobel«. Dobro se držim, mislim na »tri oporne točke«, naredim tu in tam »špago« in se kar uspešno pomikam navzgor.

Neverjetno, na robu smo že. Pred nami se odpre nepredstavljiv skalnat svet, prostranstvo varljivega prostora, ograjeno z gorami, ki se zdijo čisto blizu in se njihovih razsežnosti zaveš šele, ko na njih zagledaš mravljinčjo postavo kakega človečka.

Večerna idila

ALEŠ TACER

*Sonce nebesno
v dnevu pojema
in žarek umira
v ostenju gora.*

*Veter mogočen
na skalnih vrhovih
igrivo se spušča
v tišino brez dna.*

*Misel dotakne
se plaha obzorja;
iščem prehodov
in novih steza.*

Med hojo najdemo tudi zaplato novega snega in se pridružimo Eriki, ki ga zajema v pest, se drgne z njim po obrazu in zanosno citira popevko »Kopalnico ima«.

BOTRA IN KRST

Potem Dušan objavi, da sva zdaj zrela za krst, tak, pravi, planinski. »Kapelmajster« je že znan, pravi Dušan, botra naj si pa le izbereva, da naju uvede v planinsko religijo. Pa o imenih naj razmisli; če ju bo on izbral, bo dosti stalo... Nalašč je skrivnosten, malo nama brenka po živcih. Spogledujeva se in se v zadregi nasmihava. Jaz sem že slišala za te planinske krste, na Snežniku sem se enkrat tudi prav hinavsko izmuznila taki orgiji, ker se mi je zdela trapasta. Tokrat se mi zdi, da ne bo. Pa tudi prav odločno izjaviva, da mora biti kar se da slovesno.

Za botrinstvo zaprosiva Eriko in ona je za – pa saj se je že sinoči sama postavila v to vlogo, ko je skrbela za naju pod Kamniškim sedlom in se veselila najine vrnitve! Presneta Erika, čisto me je očarala; srkala sem njen prešerni smeh, njene domisljice, toplino in radoživost. Le od kod jemlje!

Poleg Štajerske obiščemo še Koroško in Kranjsko Rinko. Ko se že drugič vzpnemo na Koroško (taka je komanda in nihče se ne sprašuje zakaj), se Dušan po malici odloči, da bodi to svečani trenutek, ki naj naju iz poganov naredi prava planinca.

Najprej naju hoče Dušan nažgati s pasom iz hlač, potem se milostno premisli. Katja in Irena, ki ju določi za ministrantki, svoje poslanstvo jemljeta zelo zares in naju čvrsto primeta v naročje, medtem ko nama na zadnjo plat ceremonialno nabijejo vsako črko najin角度 novih – planinskih – imen. (Resnici na ljubo: tepež je bil zgolj simboličen, pa tudi pri izbiri imen sva skrbno pretehtala število črk, saj so nama še pravi čas namignili, da vsaka črka pomeni batino).

Tako sva midva, planinska pogana, v ugledni družbi izkušenih gornikov krščena v prava planinca z imeni Ožo in Oža na Koroški Rinki, imenovani tudi Kríž, nekega davnega septembrskega dne ob 12.30. Krščenca sva zelo ponosna, da naju je s tem planinska srenja vzela za svoja polnopravna člana. Trudila se bova biti zmeraj vredna te časti...

OGNJENI KRST

Je pa seveda vsakega slavja enkrat konec in treba se je vrniti v navadno življenje, ki nikakor ni praznik. Tako smo se počasi začeli spuščati po klinih in jeklenicah, ki so se pojavile takoj za bližnjim robom in izginjale nekje v navpičnih stenah. Globoko pod nami je videti Ledine, Češko kočjo, Jezersko, na obzorju pa Skuto, Grintovec in Kočno.

Prizadevno sem lezla za drugimi in iskala stope, ne da bi mislila na globino pod sabo. Le pod kožo nekje sem na trenutke začutila nekaj kakor srh večnosti, oddaljene le za majhen korak... Saj je vse v redu: klini in vrvi so trdni, skala se ne kruši, Dušan zanesljivo vodi in tudi vsi drugi so videti mirni, pogumni in zbrani. In tudi meni vse funkcionira kot je prav, sramujem se le zaradi nekaterih nepotrebnih reči v nahrbtniku.